

Първата българска миноноска въ гр. Кюстенджа *)

На 30 мартъ т. г. прѣзъ деня се разнесе слухъ изъ града, че българска миноноска пристигнала въ пристанището. Навсѣкждѣ живо се заприказва между гражданитѣ (българи) за нея; за нейнитѣ подвизи въ балканската и настоящата война. Отъ тѣзи слухове въ мене се яви незнайно желание да видя това чудовище, за което разправяха толкова много. И за мое голѣмо щастие желанието ми се изпълни. На 31-и вечерята ни съобщи г-нъ директора, че утрѣ ще идемъ да видимъ българската миноноска. Съ каква радостъ посрѣщнахъ тази вѣсть, и съ нетърпѣние очаквахъ този часъ, когато ще посѣтимъ скъпата морска гостенка.

Още отъ 1 часа слѣдъ обѣдъ започнаха бързо да се събиратъ всички ученички и ученици въ училището. Врѣмето бѣше много хубаво. Слънцето изпращаше своитѣ топли лъчи на земята, и слабъ вѣтрецъ полѣхваше. Кждѣ 2 часа ний бѣхме се събрали почти всички въ училището и всички радостни и весели чакахме да тръгнемъ. Отъ училище се отправихме къмъ пристанището, придружени отъ г-да учителитѣ, директора и инспектора С. Симеоновъ. Изъ пѣтя разговоритѣ ни се водѣха все около миноноската. Колкото приближаваше, толкова нашето любопитство се увеличаваше, а нетърпѣнието ни измъчваше. Слѣдъ 15 минути ний бѣхме вече на самото пристанище. Какво бѣше нашето очудване, когато ни спрѣха прѣдъ една голѣма лодка обвита съ черно дебело тенекъ; отгорѣ ѝ стърчи единъ куминѣ и една мачта, и ни казаха, че това е миноноската. Отъ дѣлата, които чухме за нея, ний си я прѣдставяхме, като голѣмъ морски великанъ, който е билъ страшилище на толкова голѣми параходи като „Хамидиѣ“. Чудѣхме се и се усмихвахме.

Посрѣщнаха ни командиря и офицеритѣ, които съставяха персонала на миноноската. Тѣ бѣха много доволни че ги посѣщаваме и ни поканиха да влѣземъ въ миноноската, за да я разгледаме по-добрѣ. Още щомъ стъпихме отгорѣ ѝ тя нервно-нервно се поразмърда и насъ ни обвзе страхъ: но развѣто българско знаме надъ насъ, като че ни окуражи и ний почув-

*) Ученическа кореспонденция.